

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSET LYVENIT SIBI DOMAM

ET TURTOB NIDUL ALTARIA

QUI FRUMENTUM

XVIII. ÉVF. 1917. 10. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 4 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanum nyomda r. 1

VIRGO IPSUM QUEM GENTU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPILO TUO.

ECCE AGNUS DEI

1917. augusztus hóban befolyt adományok. Damjanovits Ödönné 4 K, Politzer Ignác 10 K, Piller Rudolfné 24 fill., Medveczky A. 10 K. Feisztel Edéné 1 K, Weiss Berta 1 K, Schweigert Vincéné 1 K, Czuczor Dávidné 4 K. Tóth Mária 1 K, Szaklajda Teréz 1 K, Névery Ilona 2.40 K, Wenzel Anna 2 K. Bodos Sarolta 1 K, Lósi Angela 1 K, Tóth Teréz 1 K, Vörös Teréz 1 K, Nyíri tagok 27 K. Danczinger Franciska 4 K, Szalay Józsefné 2 K, Köszler Terézia 3 K, Chlup Mártonné 2 K, Farkas Apollónia 40 fill., Metz Irma 1 K, Bielesch Emma 1 K. Répa Károlyné 5 K, Dérer Mária 1 K, Molnár Alajosné 1 K, Zsitvabesenyői tagok 23.58 K, Gergen Margit 20 K, Vágó Alajosné 2 K, Bódi János 4 K, Bognár Gyuláné 2 K. Galba József 4 K, Nagysárói tagok 5 K, Szegedy Gina 20 K, Vitalius Gizella 1 K, Markó Leopoldina 2 K, Kurin Erzsébet 2 K, Krieszmann Jánosné 2 K, Márton Jánosné 2 K, Ékessy Mátyásné 2 K, Negyedi tagok 12 K, Tarnamérai tagok 40.90 K, Emerich Gottfriedné 5 K, Kísfaludy Ilona 2 K, Kazimir Zsuzsi 3 K, Béky Ferencné és Zoltán 3 K, Kassaegyházmegyei tagok 100 K, Gáspár Teréz 3 K, Dobronyi Mihályné 30 fill., özv. Huszár Vincéné 4 K, Dr. Apáthy Gyuláné 10 K.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában

(IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	4.—
„ „ egyes példány	—35
„ „ teljes évf utolsó	4.—
„ „ „ régebbi	3.—
Oltáregyesületi Utmutató	1.80
„ Vezérkönyv kötve	1.—
„ „ füzve	—60
„ felvételi füzet	—06
„ érem ezüstkivitelben	3.—
„ „ alumíniumból	1.20
A budapesti közp. Oltáregy. félszázados története	1.—
Litánia és áldás (latin szöveggel)	—06
Az Eucharisztia zenéje. Irta: Járosy D.	2.—

II. Gyermek részére:

Jézusom Örömmöm folyóirat előfizetés egy évre	1.80
„ „ „ egyes példány	—10
Jézusom Örömmöm imakönyv bőrkötés, aranyv. párn.	5.—
„ „ „ bőrk. aranyv.	4.—
„ „ „ „ vör. vág.	3.—
Kis Örökimádás imakönyv. Irta: dr. Tiefenthaler J.	—80
Fehér Liliom	—10
Euch. Gyerm. Szöv. érem szalag nélkül	—34
„ gyermekeknek szalaggal	—40
„ ifjak és leányoknak szalaggal	—50
Felajánló ima Jézus Szentséges Szívéhez	—03
Pápai áldás, levelezőlap, darabonként	—04
„ „ „ 100 drb	3.—

OBERBAUER A. UTÓDA

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 41. szám

a legjobb hírnévnek örvendő és legrégebb
egyházi szerek, ruhák, zászlók stb. gyára.

Árjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve. Telefon 167—34.

ÖRÖKMONDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Weber Pál*: Szeret! Szeresd! — *Horváth Rezső*: Dominus Jesus. — *Lovich Ilonka*: Vízib. — *Husvéth József*: Sötétség és világosság. — *Horváth János*: Amiről egy képeslap beszél. — *Heliodor*: Szent Óra-ajtatosság békében és háborúban. — *Horváth Rezső*: «És leszen a gyermeknek köntöskéje.» — Oltáregyleti élet. Kimutatás.

~ Szeret! Szeresd! ~

A VILÁGHÁBORÚ forгатagában, gyűlölet-irányított harcában olyan jól esik a zaklatások, nyugtalanságok, bizonytalanságok között hányatott embernek néhány percre leborulni a Legméltóságosabb előtt és ott megpihenni. A lélek ott nyugodt és akkor nyugodt, ahol és amikor szeretet környezi. A sok érzés között, mely bennünk kifejeződik, leginkább megnyugtató és boldogító a szeretet. A gyűlölség, harag, kellemetlenség érzés-hullámaiban nyugtalan, — a szeretet légkörében felfrissült, nyugodt, boldog a lelkünk. A háború felkavarta a nemzetek és népek életét, de egyúttal megzavarta az emberek nyugalma is és megkeserítette napjait. Ezért esik olyan jól nekünk az Úr Jézust az Oltáriszentségben fölkeresni. Előtte lelkünket kitárni, színe előtt bánatunkat elsírni, panaszaikat elmondani, a csapások súlya alatt szenvedő szívünkre vigasztalását kérni — és mindezt bizalommal tesszük, mert tudjuk, hogy Ő szeret minket.

Hivatkozhatnánk szeretetére, mely megnyilatkozott a megtestesülés szent titkában, amikor érettünk és miattunk emberré lett, hogy mint Isten-ember átélje, átszenvedje az élet küzdelmeit és a szenvedések tüzeiben még nagyobb részvétellel dobogjon Szíve érettünk.

Hivatkozhatnánk szeretetére, mely nem hagyta pihenni, hanem elvitte a betegekhez, hogy azokat meggyógyítsa, elvitte a szomorkodókhoz, hogy őket megvigasztalja, elvitte a kétségbeesettekhez, hogy csüggedő lelküket fölemelje, elvitte a bűnösökhöz, hogy őket megtérítse, bűnbánatra indítsa és vétkeiket megbocsássa.

Hivatkozhatnánk szeretetére, mely megnyilvánult kínszenvedésében, amikor vérrel áztatta a bűnös földet, amikor megengedte, hogy megköltözzék, Pilátus udvarán kegyetlenül megostorozzák, halálra ítélik és érettünk a kereszttut végigjárja.

Hivatkozhatnánk szeretetére, mellyel nem hagyott bizonytalanságban bennünket, hanem feltámadott halottaiból és feltámadásának tényéről, valódiságáról bizonyossá tett bennünket, hogy tudjuk, kinek hiszünk és kiben bizunk.

Ó! van-e még egy ilyen nagy szeretet? Dehát mit szóljunk ahhoz a szeretethez, mely nemcsak Karácsonyt, nemcsak Nagypénteket, nemcsak Husvétot szerzett nekünk, hanem Úrnapot is. Nemcsak jászol vagy szegényes műhely beszél szeretetéről, nemcsak kereszt és sír hirdeti végtelen jóságát, hanem *minden szentély*, ahol a kenyér színében Ő van jelen, Ő lakik, Ő vár, Ő segít, Ő vigasztal, Ő táplál bennünket. Van-e még egy ilyen nagy szeretet?

A hős katona sírjánál meghatottan imádkozunk, mert érezzük, hogy a hazáért esett el, érettünk halt meg. A hadikórházak betegeivel szemben kítör szivünkől a hála érzete, mert hiszen a sebeket miattunk kapták. Nagy részvétellel hallgatjuk az özvegyek és árvák panaszait, mivel tudjuk, hogy miattunk esett el a férj, halt meg az atya és lett körülünkben annyi özvegy és árva. Lelkünk mélyéig hat az atyának és anyának zokogása, amikor a harcok mezején hősi halált halt reménységüket siratják, mert ők is érettünk és miattunk véreztek el. Amikor az Úr Jézusra gondolok, a gondolat is csak a szeretet gondolata lehet, mert életének bármelyik mozzanatát néztem, az mind szeretetről beszél. Szeretetről beszél a jászol, szeretetet hirdet a Szentföld minden városa és faluja, szeretetet mutat a Kálvária és csúcsán a szent kereszt. Az értünk elvérző katonára kegyelettel gondolunk, mert kötelességét teljesítette, Krisztust csodáljuk és *szeretjük*, mert amit tett, nem kötelességből, nem parancsból, hanem *szeretéből* tette. *Van-e még egy ilyen nagy szeretet?!*

Meghat a betlehemi jászol, a názáreti műhely, a Golgota. A jászol jelképezi végtelen nagy szegénységét, a műhely mutatja fáradhatatlan munkakedvét, a Golgota szeretetét visszhangozza.

Akarod látni jászolát? Jöjj velem a szentélybe, tekints az oltárra, a ráhelyezett tabernákulumra: az Úr Jézus lakására. Itt is olyan egyszerű, olyan szegényes minden. Amint egykor a napkeleti bölcsek nem találtak volna rá, ha nem mutatta volna nekik lakását a csillag, itt is annyira szerény a külső keret, hogy nem találnál rá, ha nem mondana neked sokat, mindent az a lángoló csillag, mely háza előtt ég: az öröklámpa. Az örökmécs fénye rávilágít a tabernákulumra és bevilágít az én lelkembe: itt van, Ő van itt, hiszek, szeretek.

És ha akarod látni a műhelyt, ahol nincs pihenés, hanem szüntelen munka, fáradozás, újból a szentélyre hívom fel figyelmedet. A tabernákulum nem téltlenséget, nem nyugalmat takar, hanem izzó szeretetről, tüzes munkáról prédikál. A legnagyobb munka a kemény szívet meg-

szelidíteni, a haragosokat kibékíteni, a szenvedélyeket megfékezni, az irigy gondolatokat elnyomni, a békétlenséget megszüntetni, a szívnek nyugalalmát visszaadni, a kísértésekkel szemben a lelket erőssé, legyőzhetetlenné tenni. Ennek a nagy munkának műhelye a szentély, a munkás maga az Úr Jézus. Hány összetörött lélek emelkedett már fel a szentélyben? Hány gyenge lélek kapott itt erőt és bátorságot? Hány szomorkodó részesült itt vigasztalásban? Hány nyerte vissza itt békéjét, nyugalalmát, boldogságát? Hány?

S amint a Kálvária minden köve és sziklája szeretetről beszél, a szentélyben is mindent áthat a szeretet. Szeretetről beszél az oltár, amelyben annyiszor megismétlődik a Kálvária megváltó áldozata. A szeretet szava szól hozzánk a tabernákulumból, hogy lépünk és térdelünk az oltárhoz, és vegyük és együk a mi Urunk szentséges testét és vele fogadjuk az Ő áldását, kegyelmét, segítségét, szeretetének annyi és olyan sokféle megnyilatkozását. Szeretének bizonyosságára ég az oltár előtt az öröklámpa, mely jelképezi érettünk imádkozni soha meg nem szűnő, örökösen érettünk dobogó szent Szívének jóságát. Szeretéhez méltó a szentély fehér tisztasága is, mely nem ismer kétszínűséget, hanem csak odaadást, bizalmat, egyszerűséget, ép azért egyenességet, őszinteséget.

Amidőn így elgondoljuk a szentségi Jézus határtalan szeretetét, ő, mennyire érezzük mi bűnös, törekeny emberek hálánknak fogyatékoságát, szeretetünknek csekély viszonzódását, bizalmatlanságunkat oly sokszor jellemző nemtörődömségünket. Mi mindent tett nekünk és értünk Krisztus, hogy Őt szeretetünkkel körülvegyük és mily csekély a mi buzgóságunk, mily keveset gondolunk a köztünk lakó, hódolatunkra várakozó Üdvözítőre, mily nagy könnyel megy el utunk a templom mellett, hányszor alaptalan ok is elegendő arra, hogy magunkat hálára kötelezve ne érezzük, hogy házát elkerüljük, hogy áhítatunkat abba hagyjuk. Mily bőkezű jótéteményeiben és gondviselő szeretetében az Úr és mennyire hálátlanok Vele szemben az ő teremtményei. Töméntelen a panasz vigasz hijján. Mily sok vigasztalást nyújt nekünk az Úr a szent áldozásban és mégis mily kevés a gyakori áldozók száma. Mily sok időt pazarolunk mulandó, hiábavaló, haszontalan dolgokra és mily kevés, sokszor egy percnyi időt sem szentelünk Jézus látogatására. Mily nagy az aggályunk földi igényeink miatt és mily kevés a gondunk az Úr Jézus ügyéért, tiszteletéért. Ha az Úr megközelíthetetlen volna és csak ködben, felhőben érintkezne velünk, mint az Ó-Szövetségben olvassuk, még akkor sem menthetnénk magunkat. De hisz nem félelmes Urunk óhajt lenni, hanem Üdvözítőnk, Megváltónk, Szerelmünk, Mindenünk — bizonyosság rá az Oltáriszentség — és mégis fogyatékában hitünk, hijjában szeretetünk.

Nem az Úr Jézus részéről a baj, hanem bennünk a hiba. Ó! mit nem teszünk életünk kényelmére és mily keveset életünk boldogságára. Boldogságunk iskolája nem az élet forrataga, nem a pusztaság és a részvétlen kultúra, hanem a templom szentélye, hol nemcsak életünk alkotója, de boldogságunk adója is lakik. Ha kevesen látogatják és keresik fel, azt mutatja, hogy kevés a boldog ember. Ha nagy sereg veszi Őt körül, a boldogság is több és nagyobb az emberekben. Az Úr Jézust ragaszkodással meglátogatni, bizalommal köszönteni, buzgósággal magunkhoz venni az Ő szeretete szentségében és Tőle üresen távozni, ez lehetetlen. Ezt nemcsak hiszem, mert szeretete tanítja, hanem tudom, mivel tapasztalatom bizonyítja. Szeret Ő! Szeresd Őt!

Dr. Wéber Pál.

oo

✿ Dominus Jēsus ✿

I.

URAM, ha te itt lettél volna... így szólt az asszony egy sírra borulva és sírt és kesergett, ahogyan siratja a testvér a testvért. És ezek a könnyek — mindenható könnyek — nem estek hiába. Et infremuit spiritu et turbavit seipsum (Ján. 11, 33.), mondja egy szemtanú. És feljajdult az Úr e könnyek láttára. Et lacrymatus est Jēsus (Ján. 11, 35.). És sirva fakadt...

És ilyen ez a szív. És ebben a viharban, mely a világnak sarkait rengeti, olyannak látszik e szív, mint amilyen egy fészek, egy fészek a viharban. És ez éjszakában, mely széles e világra borult, olyan ez a szív, mint egy csillag borongó sötét felhők között. Olyan, mint a Noé bárkája a habok fölött, vagy amilyen a pusztában az oázis, hol pálmák nyílnak és forrás fakad.

És nemde ilyen szív az Úr Jézus szíve. Ime a tanítványok törékeny hajón kint járnak a tengeren és a tengert vihar korbácsolja és a habok elborítják a hajót. A tanítványok feljajdulnak, mondván: Uram, szabadíts meg minket...

És visznek hozzá egy asszonyt és azt akarják, hogy ő dobja rá az első követ, ő azonban látja a bűnbánatát és a könnyeit és oltalmába veszi és azt mondja: menj és ne vétkezzél. Nemde olyan ő, mint Noé bárkája, mint egy fészek a viharban, mely szabadulást nyújt pusztulás és halál elől.

És most lelkem előtt kibontakozik egy hegytető és a hegytetőn három keresztfa. És az egyik az Emberfia függ és a másik kettőn két lator. Olyan ez a kép, mint egy siralomház képe. De ime, egyik a kettő

közül az Úr felé néz és mondja: Uram, emlékezz meg rólam, ha majdan országodba jössz. Ezeket mondja és úgy mondja, hogy ha az Úr meg nem indulna, hát a kövek indulnának meg. És ime az Úr azt mondja: Ma velem leszel a paradicsomban. Nemde olyan ő, mint az egyetlen csillag borongó, sötét felhők között. És olyan, mint a pusztában az oázis, hol pálmák nyílnak és forrás fakad. Nemde így szól a követekhez, kiket János küldött: Menjetek és mondjátok el, amiket halottatok és láttatok: a vakok látnak, a süketek hallanak, a bénák járnak, a poklosok tisztulnak és az evangélium a szegények előtt is tárva-nyitva. És ebben a tekintetben mit sem változott az Úr Jézus szíve és az ő gyöngédségéből a századok alatt mit se veszített.

Ebben a világegésben minden elváltozott és elváltoztak a viszonyok és elváltoztak az értékek. Ime drága volt a pénz és olcsó a kenyér és most mily olcsó a pénz és drága az élet. Mily drága volt a vér és most mily olcsó az emberélet. És a harcban, amelyet vívunk, mennyi változás: mezőknek juhaiból pusztáknak félelmes oroszlánjai lettek, viruló életekből szájalmas rongyok, dúsgazdagokból nyomorult Lázárok, anyákból lombjahullató fák, hitvesekből kesergő özvegyek, békés tűzhelyekből siralmas romok lettek. Minden elváltozott, csak egyetlen egy érték maradt változatlanul — és ez az Úr Jézusnak szíve.

Nemde azt mondja az Úr: ég és föld elmulnak, de az én igéim el nem mulnak. És Dávid király a zsoltáros könyvében így énekel: Minden elmulik és mint a ruhát változtatod őket és elváltoznak, te azonban ugyanaz maradsz és a te éveid el nem enyésznek. És az apostol nemde azt mondja: Krisztus tegnap, Krisztus ma és Krisztus mindörökké. Az ő szíve ma is az a szív, mely szánakodott a lakodalmas népen Kánában, az a szív, mely könyörült az inaszakadton Kafarnaumban és az a szív, mely bársonnyá lágyult és megindult egy asszonynak könnyein Naimban.

És ime, e szíven egy nyílás tátong, olyan mint egy nyitott ajtó egy fehérfalú kis házon, hol valakit várnak, régen várnak és e szívből egy sóhajtás szakad fel és ez azt mondja: Jöjjetek hozzám mindnyájan; ti is, ti kesergő anyák és gyászbaborult hitvesek, ti is, ti férjek és atyák, ti is, ti magzatok és ti mindnyájan, kik fáradoztok és terhetve vagytok, én megenyhítlek titeket.

E szív a szeretetnek szent trónja, hol az igazakat zavartalan béke, a bűnösöket irgalom és menedék, a kesergőket vigasztalás, a lankadtakat és erőtlenekeket élet és erő várja.

Vajha mindnyájan úgy mennénk e szívhez, mely oltárainkon dobog, mint ahogy a gyermek vágyódik anyja ölébe, vagy ahogy a madárfiókák futnak anyjuk szárnyai alá a viharban...

II.

Olvastam egy költeményt az anyai szívnek emésztő szeretetéről.
 És e költeményben azt mondja a költő:

Szép hazámba ismerősök mennek —
 Jó anyámnak tőlük mit izenjek?

És amidőn ezek fölött gondolkodik, azt mondja nekik:

Mondjátok, hogy könnyeit ne öntse
 Mert fiának kedvez a szerencse . . .

És most zárójelben, mintegy önmagának azt mondja:

(Óh, ha tudná, mily nyomorban élek,
 Megrepedne szíve a szegénynek.)

Az anyai szívnek ime minden vágya: az ő magzata, ki ha szenved, ő maga is elhervad, ki ha elhal, ő maga is elvérezik. És ilyen az anyai szív.

És milyen az Úr Jézusnak szíve?

Az anyai szív nemde csak egy kis világ. Olyan, mint egy kis fészek, melyben csak kevesen férnek el. És ezek a kevesek, akik elférnek benne: a férj, a gyerekek, a legközelebbi rokonság, néhány jóbarát és ismerős. Az anyai szívnek a szeretete nemde csak ezekre terjed ki és csak ezek férnek el az anyai szívben. Nemde csak ezekért aggódik az anyai szív és csak ezekkel törődik, csak ezek érdeklik.

Ime, elmegy a Zebedeusok anyja az Úr Jézushoz és azt mondja: Tedd, hogy üljön az én két fiam egyik a te jobboldon, másik a te baloldalon a te országodban. Ime, tizenketten vannak az apostolok és az anyai szívet csak az ő magzatainak sorsa érdekli.

És elmegy hozzá a kananei asszony és az Úr Jézust körülveszik a vakok, süketek, poklosok és inaszakadtak és a kananei asszony nem látja egyiket sem, ő csak egyet lát: az ő beteg leányát és csak ezért az egyért rimánkodik és könyörög. Az ő szívet csak ez az egy tölti meg.

Az anyai szív csak az ő magzataié, csak keveseké, csak egy kis világ fér el benne. Az Úr Jézus szíve azonban mindenkié, ő minden embert egyformán ölel és az ő szívében elfér az egész világ.

Nemde így szólt ő Nikodémusnál: Úgy szerettem Isten a világot, hogy egyszülött fiát adá, hogy *mindenki*, aki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

És most eszembe jutnak a hősök, kik a hazának oltárára a szívüket és a szívüknek vérének tették le. Mily eszményi és mily nagyszerű szívek ezek, a hősöknek szívei, melyek megrepedtek és elvéreztek a hazai rögért és szent, mint az oltár az a föld, ahol ezek a szívek porladoznak.

De ime, a hősök szíve csak a hazai földé, az Úr Jézus szíve pedig

«Domine, non sum dignus...»

az egész világra. Ez a szív nem egy nemzetért, hanem egy egész emberiségért élt és halt. És e szívnek vére nem néhány göröngyért, hanem egy világért hullott. Úgy szerette Isten a világot, hogy mindenki, aki őbenne hisz, el ne vesszen.

És ez a szív nem zárt ki senkit, senkit, sem a vakokat, süketeket, poklosokat és ördögösöket, az emberiségnek e számkivetettjeit, sem a vámosokat és bűnösöket, sem a Magdolnákat, sem a latrokat, a világnak e megbélyegzettjeit, ezekhez inkább kiváltképpen való nagy szeretettel hajolt le, mondván: nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek. És ilyen eszményi az Úr Jézusnak szíve és ilyen egyetemes az ő szeretete.

És ime erről a szívről azt olvasom, hogy mikor az Úr a kereszten függött, nem törék össze az ő lábszárait, hanem egy a vitézek közül a lándzsáját szúrta az ő oldalába és az ő szívéből vér és víz folyt ki. Ime a szív, mely megrepedt a szeretettől, mellyel szerette a világot.

És ez a szív nem porladt el és ez a szív a miénk és oltárainkon dobog. És e szívből szózat hallatszik, mondván: jöjjetek hozzám mindannyian, kik fáradtok és terhelve vagytok és én megenyhítlek titeket.

Vajha követnénk e szívnek hívását és a homlokunkat úgy hajtánánk oda mindnyájan e szentély fölé, mint ahogy hajdan a tanítvány nyugodott az ő szíve fölött.

Horváth Rezső.

VIZIÓ

És összeomlott minden, minden...
Belkemnek ékes, gyönyörű világa
Romokba hullott... Sírom ásva, ásva,
Ő, föbbé semmi sincsen!

Szent mámoromban amit építettem:
Ifjú szívemnek nagy felbuzdulását,
Fájó daloknak édes zokogását
Tengermély sirba tettem.

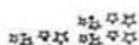
Ő nincsen föbbé, nincsen koronám!
A sárba hullott... Fájdalmas leeste
Koszorús főmet égőn megsebezte
S én fel nem foghatám.

És itt maradtam árván, egyedül!
A kifolyó vér sápadt homlokomrul
Lázában égő bús szemembe csordul
S könnyekkel elvegyül.

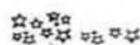
Miért is éljek, hogyha nincs világom?
De ó mi ez? Mily távol zene zendül?
Új vágyak nyílnak megfagyott szívemből,
Van élet... látom, látom!

Ő tündérvilág, visszanyert, csodás!
Arcom sugárzik. Fényt derítség reája,
Fejemnek ékes, fényes koronája:
Napi szentáldozás!

Lovich Ilonka.

Sötétség és világosság

Irta: Husvéth József.

QUINT a puha fátyol az emberi arcot, futja be a napsugár a természetet és a mező virágos, a fa gyümölcsös lesz tőle. Az én életemben szintén kell nap, hogy az virágos és gyümölcsös élet legyen. A természet problémáját megoldja a világosság, az ember problémáját megoldja Krisztus. S végre is nagyon fontos, hogy az élet világos legyen mind-egyikünk előtt. Sok sötétség van úgy az emberben, mint az emberen kívül, ha csak két szemünket és a természetes észet használjuk lámpásul, e sötétségeket áthidalni nem tudjuk. A hit szövétneke azonban sok homályt eloszlat. A társadalmi élet nagy zürzavarát, a munka kiméletlen harcát csak nyögjük, de meg nem értjük az Isten mély eszméje nélkül. A nemzetek nagy forrását, melyben hol föl, hol le kerülnek a küzködők, fagyos magyarázat a természetéből magyarázni. Az emberi élet titáni fejlődéseiből nem lehet az Istent kifelejteni, akkor, mikor a századok porondján küzködők előlépésében ott találok hatóerőnek a vallást. Az emberi érzések és gondolatok erős összeütközéseit és hatásait magából az emberből kimagyarázni nem tudom. A jóság, az alázat, szenteség, tisztavágyás mély érzelmei nem teremnek a lélekben gombamódra, hanem egy felsőbb kéz csodálatos rajzai ezek egy vászonra, melyet úgy hívnak, hogy lélek. Ez a nagy természet az Isten rajza vagy szobra, az ember lelki tünetei a legszebb vonásai. A kép úgy szokott lenni, nem értheti önmagát, legfeljebb az embernél az öntudat adománya folytán szemlélheti magát, elmerülhet szépségében, rajonghat nagyságán, de önmagával tisztába soha sem jön. Az ember minden porcikája finomabb, mint a körülötte lévő tárgyaké, a lelke pedig meg nem tud nyugodni a természet alakjain, úgy érzi magát, mint egy idegen világból kiröppent szikra, mely elhamvad, ha a forrásba vissza nem kerül. A lelki erő kifelé húzza a világból s a világ pedig minthogy ellentétes a lelkiséggel, taszítja, és ha teste nem volna, sehogy sem tudná bekapcsolni magát a természet rendjébe; a test a kapocs, mely ide láncol, de e láncoláshoz a jelen testi forma kell, ugyanoly anyagú és összetételű, mint a természet; mikor e kapocs meglazul, az ember kiesik a természet köréből s a lélek Istenhez száll, mert nincs erő, mely idefoghatná. A megdicsőült test nem fogja bírni a jelen testiség alakját, összetételét, fentartáskörülményeit, mert ha bírná, e világ meg nem semmisülhetne, mert a dicsőült test is halálnak volna kitéve. A sötétség és meg nem értés nagy teherként nehezedik az emberek legtöbbszörére. Aki szemléli az embereket, az fölfedezi bennük e homályt és nehézséget.

Hozzátapad az emberek összes cselekedetéhez. Ezek sötét lelkű emberek sötét cselekedetekkel. Az éjszaka feketéje a nap ragyogása felé folyik, így minden lelki sötétség is; az örök világosság felé tart. És e haladás nem függ attól, vajjon felfedezzük-e utazásunkat, meglátjuk-e a fényt már a földi életben — egy cseppet se függ — aki nem fedezi fel haladás közben, az egyszerre a napra nyit, amiben gyönyörködni nem tud, mint aki bespalétázza szobájának ablakát, eljőve a reggel, a sötétségben elpuhult szem a kinyitáskor megkáprázik, de aki nyitva hagyja, észre sem veszi a fény erejét, mert szemét fokozatosan érték a napsugarak. Így lesz az velünk is; aki úgy halad, hogy az élet útján semmi fényt sem vesz észre, az, mikor Istenhez ér, annak világosságát ki nem bírja és a sötétség fia marad mindörökre, de aki a fényt már itt megéri, az beleburkolódzhatik, az Istennél is a világosság gyermeke lesz.

A vallási élet a fényderítő; Krisztus az emberi élet ívlámpája. Természetes, minden világosságbanzés lelkünknek szól, mert Krisztus fénye is lelki, de testtel dolgozó lélekkel az egész világosságot el nem hozhatom. Képzeljünk el egy nagy tűztengert, melynek lángja vakító, melegsége perzselő, ugyan az én kis lapátommal — lelkeimmel — mit tudok ebből elvinni, keveset, de mégis eleget ahhoz, hogy az élet sötétségét magamban s körülöttem eloszlassam. Itt lép fel Jézus nagy ereje, minden vonatkozásával istenemberi életének, itt hat rám tanítása, cselekedete, csodája, itt az Oltáriszentség mély ténye, itt, mikor az emberi élet sötétségének elosztatásáról van szó. Nemcsak a fáradságnak és munkának, hanem a lelkieltévelyedéseknek is megértetője és jóvátevője az élő hit, mely Krisztushoz az Oltáriszentségben fűződik. Hisz e szentség a multat és a jövőt átteszi a jelenbe, mikor ide köti le a minden idők Istenét, azért árad innen világosság az emberi élet minden fázisára. Világosság árad a munkába beleszakadt emberre és felüdítést ad neki, világosság árad a türelmetlenre és türelmessé lesz, megkapja a szenvedő és megnyugvó lesz, megkapja a rongyos és rongyai között is elégedett lesz, megkapja a szegény és a száraz kenyere mellett is boldog lesz, mindenkire, aki ide siet, úgy köszönt a világosság, mint amilyen lelke sötétsége.

Különösen most Jézustól kiinduló világosságra nagy szükségünk van, amikor oly állhatatlan a világ, aki ma szeretetet hoz, holnap már megcsal, a ma szelid lelkűje a holnap furiája, máma jószívű, holnap zsarnokká lesz az ember, az imént békességes, most vérszívó, ki igazítana el ezen érzelmi hullámmások között, ha nem az, aki mindig egyformán érez, mert változhatatlan, akinél nincs külön szeretete a másnak s külön a holnapnak, hanem az «örök szeretetnek nagy mélysége». Ő a békességet és szelidséget önmagában bírja, nem pedig a környezetben. Ide kell mindnyájunknak sietni, akik az élet sötétségében már-már meg-

Amiről egy képeslap beszél.

BÉPESLAPOT hozott a pósta. Egy kosárka szegfű volt reá festve. Háttalján pár sor. «Sok üdvözetet küld tisztelendő úrnak hálás tanítványa, Amália H. P.-ről. — P.-ben három éve voltam. Nagyon kedves emlékeim vannak P.-ből. Öt hónapot töltöttem ott. Kedvesek voltak a kis német gyermekek, nagyon szerettek templomba járni, maguktól végeztek szentséglátogatásokat. Pedig a templom nem volt akkor még szép, hívogató. Ép akkor akarták újra kifestetni, kijavítani. A gyermekek pénzért könyörögtek szüleiknek, testvéreiknek, hogy titokban összegyűjtve a templomra adhassák az Úr Jézusnak.

A templomfestés épen felében volt s nekem el kellett jönnöm. Megyéspüspököm N.-be helyezett át. Itt négy hónapig voltam s azóta K.-en vagyok.

S mindennek, mint mondtam már, három éve.

P.-ről, a jó gyermekekről azóta kevésszer hallottam, levelet, levelezőlapot meg épen nem kaptam.

S most mégis. Az egyik kis gyermek reám gondolt. Oly jól esett. Úgy örülök neki. Miért gondolt reám a kis Amália épen? Határozottan nem merném állítani, hogy a levélírás oka az, amire én gondoltam. Csak sejtem. Ez lesz az oka.

A kis Amáliáról nekem egy kis történetem van. Rövid ez a kis történet, de nekem nagyon kedves.

Amália a harmadik elemibe járt, mikor én P.-ben az iskolában tanítottam. Jó, csendes, okos kis leányka volt. Első tanuló az osztályban. Emlékeimben róla csak szépet, kedveset találok.

Hittanóra volt egyszer. A negyedik osztályosokat tanítottam. Az első áldozásra akartam őket előkészíteni. P.-ben így volt szokásban. És én ehhez tartottam magamat.

Bevezetőül elmondom, mily nagyon szerette Jézus a gyermekeket. Jézus most is szereti a jó gyermekeket, sőt magához engedi, bocsátja őket. S a jó gyermekek örömmel mennek is Hozzá. A kisebbek, az ott levő harmadik osztályosokat értettem, azok is, mihelyt negyedik osztályosak lesznek, ők is elmehetnek Hozzá. Egészen közel lesznek Jézushoz, mint egykor azok a kis gyermekek, kiket Jézus keblére ölelt s megáldott.

— De ni! páran kíváncsian néznek rám, mintha azt akarnák kérdezni: Igen, tisztelendő Úr, mi szeretjük az Úr Jézust, szeretnénk is Hozzá menni; de hol fogjuk Őt megtalálni? Majd a kis Amália megmondja, hol lakik az Úr Jézus itt nálunk P.-ben?

— A templomban — felel a kis leány.

— Jól van kis leányom, de úgy-e ti mind voltatok már a templomban, de hát akkor miért néztetek oly különösen, mintha nem tudnátok, hol keressétek az Úr Jézust? Mondd meg most kis leányom, hol láttad te a templomban az Úr Jézust?

— A feszületen.

— Máshol nem?

— Nem.

— Igazán nem? — kérdeztem a kicsikét, mert nem akartam elhinni, hogy még nem hallott volna az Oltáriszentségről.

A kis Amália nagyon elszégyelte magát, hogy ő nem tud kérdésemmel igennel felelni s elkezdett csendesen sirni. De meggyőződtem a többitől, hogy ők erről még mit sem hallottak, mert tavaly még a kis iskolában voltak.

— No nem baj, gyermekeim, majd meg fogjátok tanulni az idén — szóltam — hogy mikor jövőre ti is a szentáldozáshoz készültök, arra már tudjátok.

S elkezdtem nekik magyarázni az Oltáriszentséget.

A következő órán már Amália is tudta, hogy hol van Jézus a templomban, az oltáron. A nagyobbakkal többször láttam, mint megy el ő is megnézni az Úr Jézust. Láttam, hogy egyedül is el mer menni s úgy imádkozik, mint egy kis angyal. Még akkor sem nézegetett a templomban, ha azt gondolhatta volna, hogy most kivüle senki sincs ott.

Miért imádkozhatott ilyenkor a kis Amália?... Talán csak az Úr Jézus tudta, meg a testvérkéje. Ez már akkor hatodik osztályos volt. Ennek már szabad volt mennie az Úr Jézushoz.

* * *

• Hat hónap mult el. Szeptember volt és én már elbúcsúztam P.-ből s N.-on voltam. Mint mindenütt, úgy itt is jó népet találtam. Az általános mozgósítás napjai komolyakká tették az embereket. Én is általános mozgósítást hirdettem. Itt lehetett, mert volt hit s szabad volt a kezem. Elég szépen voltak napi s gyakori áldozók.

Egyik vasárnapon is sokat gyóntattam s úgy féltizenkettő felé el akarom hagyni a templomot. Amint kijövök az ajtón, két kis gyermek jön utánam. Megfordulok. A kis Amália s a testvérkéje volt. Megörültem a találkozásnak. Úgy se igen hallottam még hírt P.-ből.

— Nos, kis leányaim eljöttetek?

— Igen, eljöttünk, meg akartuk látogatni a tisztelendő urat.

— Akkor jöjjetek, menjünk be hozzám.

— De tisztelendő úr... mi ma még nem ettünk! Áldozni szeretnénk mi is.

— Hogyan? Ott voltatok a templomban, mikor ép most áldoztattam?

— Igen.

— Hát miért nem jöttetek oda áldozni ti is?

— Nem mertünk. Meg akartuk mondani a tisztelendő úrnak, hogy mi otthon tegnap az iskolásgyerekekkel meggyóntunk.

— Jó! hát a beszélgetést hagyjuk majd szentáldozás utánra. Majd ti szépen ott benn maradtok s ha elvégeztétek a hálaadást, akkor bejöhettek.

S visszamentünk a templomba. Fiú nem volt. Magam gyújtottam meg a gyertyákat. Felöltöm a karinget s kiveszem az Úr Jézust.

— Ime az Isten Báránya!...

— Uram, nem vagyok méltó...

Odamegyek a Legszentebbel az áldoztató korláthoz. Két kis gyermek térdel ott. Amália és a testvérkéje. Elsőnek a nagyobbik. Megáldozatom. Mellette a kis Amália...

Egy gondolat villan át az agyamon. Ez a gyermek még sohasem áldozott. Mikor én P.-ben voltam, csak gyónt. Most az iskola év eleje van, még nem nyerhetett oktatást...

A kis gyermek kérőleg függeszti reám szeméit. Kinyitva imakönyve. Nyelve alsó ajkára téve. Ünnepiesen, fehér ruhába öltözve, akár a lelke. Ennek tudnia kell, mi fog itt történni!

Minde gondolatok egy pillanat alatt végigfutottak bennem.

Vettem egy szentostyát, keresztet vettem: Corpus Domini nostri... s megáldoztattam...

***

Hogy egy negyed óráig szobámban mennyi gondolat foglalkoztattott, talán nem is kell mondanom. Mert bár a kis Amáliát megáldoztattam, egész bizonyos még sem voltam abban, hogy helyesen cselekedtem.

Végre kopogtattak.

— Tessék.

A régi gyermek lépett be, szépen köszönve. Most elől jött a kisebbik. Ezeket a perceket sohasem fogom én se elfeledni.

— Jöjj ide, kis leányom! Mondd, áldoztál-e már otthon?

— Nem.

— Ettél ma reggel!?

— Nem.

— Hát mit adtam én neked most a templomban.

— Az Úr Jézust.

— Hála legyen az Úr Jézusnak — gondoltam magamban. Csengettem. A reggelimet hoztattam s a kicsikével megosztottam.

Míg ő evett, addig a testvérével beszélgettem. Ettől tudtam meg ennek a különös első szentáldozásnak az előzményeit. Mióta az első áldozók oktatását bevégeztem, a kis Amália nem szűnt meg kérdéseivel az ő testvérkéjét ostromolni. Elkérdezett mindent a szentáldozásról, a szentségi Jézusról. Voltak különös kérdései is, hogy: miért nem szabad épen neki a szentáldozáshoz járulni? Kicsi vagy te még ahhoz — mondták neki. — Hát az Úr Jézus csak a nagyokat szereti? — Te még nem tudsz mindent, nem értesz mindent. — Bizony, amit a tisztelendő úr mondott, mindent megértettem. — Nővére előtt többször levizsgázott a kicsike, hogy csak tudását bebizonyítsa.

A vakációban már megérlelődött lelkében a gondolat, hogy ő megkéri a tisztelendő urat, engedje őt is az Úr Jézushoz. Közben én eljöttem P.-ből. Az új tisztelendő úr az iskolaév elején megmondotta a gyermekeknek, hogy szombaton gyónni fognak s másnap áldozni, hogy a jó Isten mielőbb vessen véget a kitört háborúnak. Amália most elérkezettnek látta az időt, hogy áldozhassék. Felállott az iskolában, hogy ő is áldozni akar.

— Kis leánykám, te majd jövőre. Ez csak azoknak szólt, kik már voltak áldozni.

Szomorúan ült le a helyére a kis Amália. Szeretett volna mindjárt ott sirva fakadni. De megtette otthon. Sirva panaszkodott testvérének, hogy ő még mindig nem mehet az Úr Jézushoz. Pedig olyan boldog volna akkor.

— Igazán boldog lennél?

— Nagyon boldog.

Egy kis titkos tanács következett, melynek csak eredményét akarom itt leközlölni. Amália is meggyónt nővérevel szombat délután. És hogy másnap mi történt, azt már elmondottam.

Kifürkészhetetlenek az Úr Jézus útjai, hogyan hívja magához a lelkeket s hogyan rendeli nekik eszközül kézre eső szolgálát.

Megreggelizett a kis Amália. Arcáról csak úgy sugárzott a boldogság.

— Boldog vagy, kis leányom?

— Nagyon boldog, tisztelendő úr.

— Ilyen boldog úgy sem leszel többé soha. Jegyezd meg magadnak ezt, kis leányom. Hogy ezt a napot el ne feledd, egy emléket adok.

Elővettem Gebhard Fugel első áldozási emlékképét s ráírtam: H. A. 1914. szeptember 8-án végezte első szentáldozását a N.-i templomban. Még egy kis rózsafüzért, pár érmecskét és szent képcskét csatoltam hozzá. Ha most úgy visszagondolok erre a napra, igazán nem tudom megmondani, ki volt boldogabb: a kis első áldozó-e, vagy én, ki az ő egész boldogságát átéltem magamban.

Sokat beszéltünk az Úr Jézusról. Végre úgy egy óra tájban ebédre hívtak. El kellett válnom a kedves kicsitől:

— Amália, mondd, hol van most az Úr Jézus?

— Itt — s a kicsi szívére mutatott.

— S meddig marad ott?

— Amíg én jó maradok.

— S jó maradsz mindig?

— Igen, mindig.

— Maradj mindig jó, kis leányom, az Úr Jézus is mindig veled lesz és szeretni fog téged.

***

Többé nem láttam a kis Amáliát.

Ma levelet visz a pósta P.-be. Ez a pár sor van rajta:

Kedves leányom!

Ne felejtsd el; maradjon a lelked mindig olyan hófehér, ártatlan, mint volt akkor. Az Úr Jézus is úgy szeret téged s én is. Imádkozzál azért, aki először áldoztatott meg.

Horváth János.

Szent Óra-ájtatosság békében és háborúban.

AZ EGYFORMASÁG ŐL — mondja a közmondás. — És nekem valahogy ez a közmondás jut az eszembe, ha a mi délutáni és esti templomi ájtatosságainkra gondolok. Ezen ájtatosságaink valaminek mintha hijjával lennének. És ez a változatosság. Egy litánia, antifona, Szent vagy Uram és áldás. Ha nem csalódnak, ez a mi délutáni és esti ájtatosságunk országSZERTE és ez a mi ájtatosságunk hétről-hétre, hónapról-hónapra és évről-évre. Mily nyomasztó ez az egyhangúság és ez az egyoldalú, merev egyformaság.

És innen van az, hogy ezen ájtatosságok a tömegekre, a közönség széles rétegeire semmi vonzóerőt nem gyakorolnak. Ha egyebet nyújtani nem tudunk, csak ennyit és ha csak ennyit nyújtunk minden áldott héten, minden változatosság nélkül, ezzel az igényeket kielégíteni aligha tudjuk.

Az egyformaság ől. Ime a választott nép is elunta a hosszú, egyhangú vándorlást és valami változatosság után sóvárgott. És amikor szent János — nem a tudomány hiánya, hanem a hajlott korával járó gyöngesége miatt egyebet mondani nem tudott és amikor mindig ezt prédikálta: Filioli! Fiacskáim, szeressétek egymást, a tanítványai bátorságot vettek maguknak és kérdezték: *miért mondja mindig csak ezt?*

Az egyformaság ől, mondja a közmondás és ez az egyformaság evakuálja a templomokat.

Azt mondja egy másik közmondás, hogy: *varietas delectat*. A változatosság gyönyörködtet. És az egyház mindenkor súlyt helyezett arra, hogy az istentiszteletbe ilyen gyönyörködtető változatosságot vigyen be. Ime, az ünnep természete szerint csaknem naponta változik a miseruhának a színe, változnak az orációk, az imádságok, a szent lecke, az evangélium, a prefáció, néha a kánon is változást szenved. És mily gazdag változatosság ömlik el az egyházi évnek különféle időszakaiban, amilyen az advent a kedves és hangulatos rorátékkal, a nagybőjt a violaszínével, a hamvazással és a nagyszerű és fönséges nagyheti cerimóniákkal.

A kath. egyházat — ha szabad azt mondanunk — a horror vacui és a horror uniformitatis: az ürességtől és az egyformaságtól való irtózat jellemzi.

Délutáni és esti templomi ájtatosságainkon azonban valami szürke uniformitas és egyhangúság ül. És ezekbe kellene néha-néha egy kis életet, színt, levegőt, egy kis oázist és változatosságot belevinnünk.

És e bevezető gondolatok után egy ilyen oázis-szerű, kedves és hangulatos ájtatosságot szeretnénk ismertetni. És ez a Szent Óra-ájtatosság.

Ezen ájtatosság, mely boldog Alacoque Margittól veszi eredetét, az Oltáriszentség kitétele mellett tartatik. Az ájtatosság napja: a csütörtök. Ideje: este 8—9-ig. És programja a következő:

I. negyedóra: 1. *Ének.* (Add nekem Jézus Szívedet. A szónok a szókékre megy.) 2. *A szónok beszél.* (10 perc. Beszéd után a szószéken marad.) 3. *Néhány percig elmélkedés csendben.*

II. negyedóra: 1. *Ének.* (Te vagy földi éltünk.) 2. *A szónok beszél.* 3. *Elméledés csendben.*

III. negyedóra: 1. *Ének.* (Üdvözlégy Oltáriszentség.) 2. *A szónok beszél.* (Beszéd után a sekrestyébe megy és pluvialéba öltözik.) 3. *Elméledés csendben,* mely után kezdetét veszi (most már az oltárnál) a

IV. negyedóra: 1. *Szent vagy Uram.* 2. *Lorettói litánia* vagy felajánló imádság Jézus szentséges Szívéhez. 3. *Tantum ergo,* Genitori és oratio. 4. *Áldás* a legméltóságosabb Oltáriszentséggel. 5. *Ének.* (Hol szent Péter.)

Ez az ájtatosság valami csodálatos vonzóerőt gyakorol és mély benyomást tesz és amikor könnyedén, mintegy játszva szoktatja hozzá a laikus közönséget az elmélkedéshez, egyszersmind növeli az eucharisztikus szellemet és mélyíti a Eucharishtiában való hitet.

Ezen ájtatossághoz búcsuk is vannak kötve. Teljes búcsút nyerhetnek az imaapostolkodás tagjai, nem tagok 300 napi búcsút nyerhetnek.

Ily ájtatosság szokott tartatni a béke éveiben minden hónap első csütörtökén a budapesti Örökimádás-templomban. A háború alatt a Szent Óra-ájtatosság háborús imaórává módosult és nevezett templomban ily

5. És mondá Józsefnek: Vegyünk ruhát a gyermeknek, hogy a vásottak ne csúfolják az ő mézitelenségét.

6. Felele pedig néki József: Tudod, hogy nincsen pénzünk.

7. De vagyon még az aranyból, melyet ama napkeleti Bölcs, kincsét megnyitván, ada Jézusnak Betlehemben; azon vegyünk néki ruhát.

8. Megszégyelli vala pedig magát Mária és pírósággal mondá: Én azt az aranyt még Izrael országában titkonnan ama szegény szomszédasszonyok adtam, midőn nem vala miből eltemetnie az ő leányát.

9. De megvagyon még a tömjén, melyet a másik napkeleti Bölcs ajándékoza Jézusnak Betlehemben; a kalmár megád érte egy vég fejérfített vásznat és lesz miből varrnom köntöskét.

10. Mostan pedig József pirul vala meg és szeméremmel mondá: Bizony nincsen meg a tömjén sem, mert én égő áldozatnak áldoztam, midőn nem lett volna egyéb áldozatunk.

11. Minekutána mondá Mária: Ha már ezekből ki is fogyunk, megmaradt a mirrha, melyet ama harmadik napkeleti Bölcs ada Jézusnak Betlehemben; azért is kapunk jó egynéhány sing vásznat, és *leszen a gyermeknek köntöskéje*.

12. Vinni akarák tehát a mirrhát a kalmárhoz; de hiába keresék az egész házban, nem találák sehol.

13. Ekkor haza jöve Jézus a mező pázsitjáról és kezében hozá a mirrhának üres edényét.

14. És mondá néki az ő anyja: Fiam, mit cselekedtél ama drága kenettel?

15. Felele pedig Jézus: Midőn ma a gyermekek megint megcsúfolák az én ócska köntöskémet, a legnagyobbik és a leggonoszabbik követ foga, hogy reám hajítaná.

16. De a kő visszaesék az ő fejére és olyan sebet üte homlokán, hogy aléltan rogyganyék le; mire a gyermekek megfutamodának.

17. Én pedig haza sieték, vevém a mirrhát, aztán vissza kimenék hozzá és az ő homlokára öntém a kenetet.

18. Legottan beforrada az ő sebe és lábra állá.

19. Mondá erre József: Bizony nem vala érdemes a drága fűszerszámra ama gonosz; és ha nincsen mirrha sem, miből veszünk vásznat, amiből anyád új köntöskét varrjon tenéked?

20. Szóla pedig Jézus: Vajjon nincsen-e meg a kis fejr ványolt báránybőr, melyet a legöregebb pásztor ada nékem Betlehemben a jászolnál? Jó leszen az nékem ruháskának.

21. Hallván ezeket Mária, nem szóla, csak megölelé az ő szerelmes Fiát és megapolá őtet.

***

És eddig a legenda. És mintha mindez nem is legenda volna. Ime, a magasságból való csemete a Heliopolisban: a tabernákulumban lakozik csendben, visszavonulva. És helyel-közzel milyen siralmas és milyen ócska az ő köntöskéje, milyen sírnivaló az ő ruhácskája. Értjük a ruháján a templomi ruhákat és a szerelvényeket, melyek az istentisztelet céljaira szolgálnak. Az a nincstelenség és az a kiáltó nyomor, amit helyenként az Úr hajlékában látni, a Heliopoliszi nyomorra és a betlehem-i barlangnak elhagyatottságára emlékeztet.

De ime, egy-két nemes szív és egy-két szívnek a hite és szeretete az elnyűtt ruhácskát is rendbe tudta hozni és a barlangot is palotává varázsolta. Ime, pásztorok jövének és leborultak a kised elé és elébe tették azt, amit az Úrtól kaptak és amit nélkülözni tudtak. És jöttek a királyok és imádták őt és neki arany-, tömjén- és mirrha-áldozatot hoztak. És ez az egy-két nemes és királyi szív palotává tette az istállót és oltárrá a jászolt.

És ime, ezt akarja az Oltáregyesület is és e kettős célt tűzte maga elé: imádni akarja az Úr Jézust és az Úrhoz méltó fényben akarja látni az Úr hajlékait és az ő oltárait. Mily gyönyörű és mily ideális feladat ez! És mily parancsoló feladat ez ma, mikor ama szörnyű tűzvésznek, mely a kulturát hamvasztja, áldozatul estek hazai templomok is és 19 század után ismét valóra vált a prófécia, hogy: Eloszták egymás közt ruháimat és a köntösökre sorsot vetének.

Ó, vajha mindenkinek lenne érzéke e nagy feladatok iránt és vajha mindenki sietne *legalább egy öltéssel* előmozdítani a célt: *az Úr méltó hajlékaivá tenni a barlangokat, oltárokká tenni a jászolokat és Heliopolisszá: fényvárosokká varázsolni a templomokat.*

És mi bizván-bizunk abban és tudván-tudjuk azt, hogy lesznek ma is ily gyöngéd, ily fogékony, ily nemes és ily királyi szívek, melyek beleviszik minden talentumukat és beleöntik minden érzésüket és bársonyos melegségüket ebbe az arisztokratikus gyönyörű napszámba és «lészen a gyermeknek köntöskéje».*

Horváth Rezső.*

Mészáros János pápai prelátus. Egy esztendő óta vezeti az Oltáregyesület hajóját és egész lélekkel és odaadással ül a kormány mellett. Egy esztendő talán rövid idő, de ő e rövid esztendő alatt is «sok időt töltött be», mint ahogy a

Könyvek Könyve mondja és a szociális és karitatív akciókban való intenzív és tevékeny közreműködése és az ezzel járó nagyarányú elfoglaltsága mellett előszeretettel jön hétről-hétre és hónapról-hónapra az Oltáregyesület üléseire és

* A munkaórák ideje és sorrendje mai számunkban tétetik közzé.

munkaóráira, a kongregációkba és az Örökimádás ívei alá és jön szítani és lángralobbantani ama tüzet, melyről az Úr mondá: Tüzet jöttem bocsájtani a földre és mit akarok egyebet, hanem hogy lángra lobbanjon. Az ő tapintatos bölcsesége és korszerű gondolkozása és ama nemes és tiszteletreméltó ambíciója, amellyel keresi az Úr dicsőségét és keresi azt, «ami elveszett», az Oltáregyleti életben egy rövid esztendő alatt is mély nyomokat hagyott és signum indelebile gyanánt él az Oltáregylet annaleseiben és az egyesület törzskarának és zászlóaljainak szívében. És e zászlóalj, midőn ügyvezető-igazgatójukat és vezérüket a prelátusi címmel és jelleggel látják dekorálva, hálával és hódolattal üdvözlük őt és kitüntetéséhez a lelkükből gratulálnak.

Irodalmi pályázat. Az Örökimádás lapnak egy névtelen maecenása 500 koronát bocsájtott lapunk rendelkezésére egy eucharisztikus tárgyú elbeszélés jutalmazására. Ezen összegnek birtokában alulírott ezenel pályázatot hirdet egy — lapunk 1918. évi folyamában havonként mintegy három nyomtatott oldal terjedelemben közlendő — eucharisztikus levegőjű elbeszélésre. Első díj: 300, második: 200 korona. A pályaművek fölött egy e célra alakítandó bizottság fog ítélni. A pályaművek idegen írással írva, a szerző nevét rejtő jelíges boríték kíséretében 1917. október 31-ig alábbi címre küldendők: Horváth Rezső szerkesztő, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

Budapesti országos központ. Október havában az Örökimádás-templomban minden este 1/4 6 óraker rózsafüzér ájtatosság tartatik.

Október 5-én Istenben boldogult Trautwein Jánosért, a budapesti központi Oltáregyesület alapító igazgatójáért 9 óraker szentmise mondatik.

Október 14-én, mint a hónap II-ik vasárnapján az Oltáregyesület közös istentisztelete: reggel 8 óraker szentmise közös szentáldozással, d. u. 1/4 6 óraker szentbeszéd és ünnepies áldás.

Október 15-én az Oltáregyesület választmánya d. u. 4 óraker ülést tart.

Október 22-én, a templomok felszentelésének ünnepén d. e. 9 óraker nagymise; d. u. 1/4 6 óraker szentbeszéd és ünnepélyes áldás. Ugyancsak 22-én d. u. 4 óraker terjesztőnői ülés.

A kongregációs összejövetelek a szokott sorrendben és órákban októberben kezdődnek.

Kézimunkaórák. Az Oltáregyesület munkaterme októberben nyílik meg és köznapokon a következő beosztással lesz nyitva: Kedden a Fájdalmas Szűz kongregáció, szerdán a Virgo Reparatrix kongregáció II. csoportja, pénteken az Oltáregyesület és a Keresztény Anyák Kongregációja számára. Kézimunkáért, vagy erre vonatkozó útbaigazításért kérjük szerdán d. u. 1/2 3—1/2 5-ig jelentkezni.

A munkaórák alatt konferenciák fognak tartatni és pedig minden hónap harmadik keddjén, második szerdáján és minden péntekjén.

